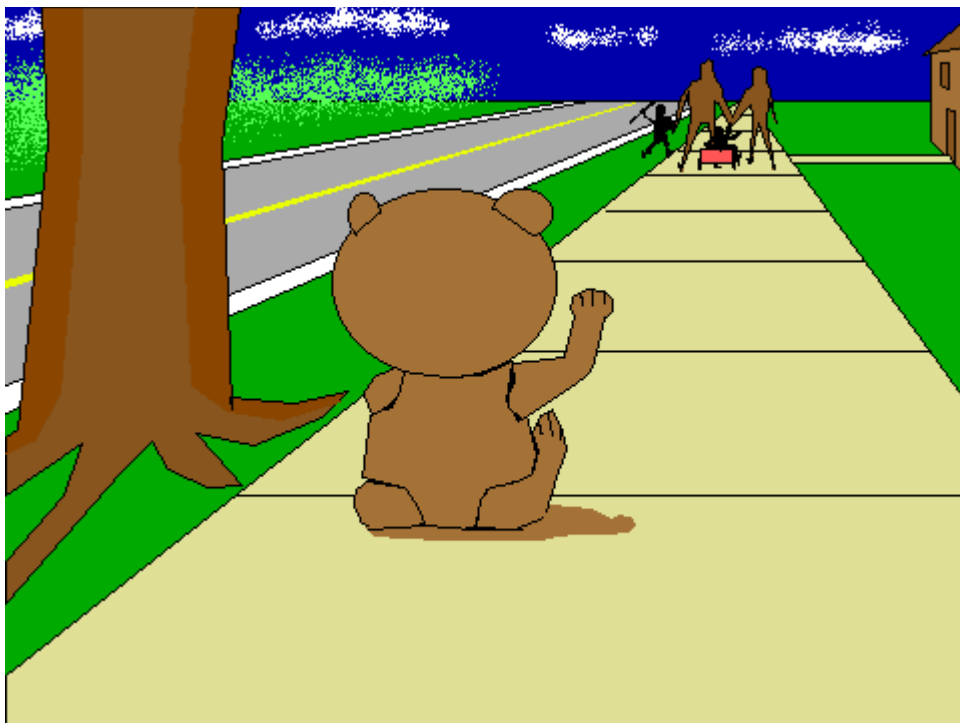

בוני הארנב והדוב האמיץ

לבכות.
רק חצי שעה מאוחר יותר, כשכולם
חזרו הביתה, הרגישו שהדובון חסר

והלכו לחפש אותו. אמא מצאה אותו
כשהוא יושב על המדרכה שם איפה
שנפל. היא נערה ממנו אבק והביאה

כל זה התחיל ביום שמש אחר
הצהריים כאשר המשפחה החליטה על
טיול בשכונה. אחד הילדים הקטנים
לקח איתו את דובון-צעצוע שלו. הוא
והדוב נסעו בעגלה האדומה שיתר
המשפחה משכה אותה לפי התור.
הדובון אהב לנסוע בעגלה ובמיוחד
אהב לשבת מאחור ולהביט איך
האדמה בורחת בין גלגלי העגלה. כך
הוא בדיוק עשה, כשפתאום העגלה
עלתה על אבן קטנה.
"וי!" קרא הדובון כשהוא עף באוויר.
"אווך" הוא צעק כשנחת על המדרכה
הקשה. אבל כשקם ונער אבק מעצמו
הבין שאיש מהמשפחה לא שם לב
שהוא נפל מהעגלה. הוא התיישב
בעצב על המדרכה והשתדל לא

הביתה. הדובון שמח מאוד כשחזר.
"זה היה ממש מפחיד" הוא סיפר
למחרת לבובות ולחיות צעצוע אחרות
"כבר החשיך ונראה לי שירד גשם.
דאגתי מאוד שאיש לא ימצא אותי.
אפילו התחלתי קצת לבכות."
בוני הארנב נענע באוזניו ואמר "הה!
אילו זה קרה לי לא הייתי מפחד או
בוכה. אני חושב שזו יכלה להיות
הרפתקה נהדרת."
מוגסי הכלב נזף בו "כך אתה אומר
עכשיו, אבל אילו הלכת לאבוד
ונשארת לבדך וחשבת שלא תראה
יותר את חבריך, בוודאי היית מפחד
גם כן."
"הדובון הוא סתם פחדן" אמר בוני
"אילו אני.."
"בוני" הפסיק אותו מוגסי "זה לא יפה,

אתה צריך לבקש סליחה מהדובון!"
בוני היסס רגע.
"בוני!" חזר מוגסי בחומרה על דבריו.
"טוב, אני מתנצל, דובון" אמר בוני,
למרות שכלל לא הצטער על מה
שאמר "לא הייתי צריך לקרוא לך
פחדן."
"טוב" אמר מוגסי "אני לא רוצה לשמוע
יותר על כך שהדובון פחד כשנשאר
לבדו. אני חושב שהוא היה אמיץ
מאוד."
מאוחר יותר בוני עדיין חשב על אומץ.
הוא רצה להראות לחיות אחרות שהוא
לא היה מפחד בהרפתקה כזו. אך הוא
לא ידע איך לעשות זאת.
בני המשפחה היו עסוקים כולם, מי
בבית הספר ומי בעבודה ובוני ישב
לבדו בחדר. לפני ימים אחדים הילד

הקטן חגג יום הולדת והחדר היה עדיין מקושט בתריסר בלונים מכל הצבעים. הם התעופפו קרוב לתקרה, כשהמאוורר מזיז אותם לכל הכוונים והם מתנגשים זה בזה. פתאום בא רעיון לבוני. הוא רץ לשידה ופתח את הדלת ה. עם כל קפיצה הוא תפס חוט של בלון אחד וקשר אותו לידיית של הסל. אחרי שהבלון היה קשור הוא קפץ שוב ותפס בלון נוסף. כשגמר, כל הבלונים היו קשורים לסל. הם משכו את הסל למעלה ובוני היה צריך לשים כמה שקית מטבעות לתוך הסל, כדי שלא יעוף מעצמו. אז משך את הסל החוצה. "ראו מה עשיתי!" קרא "אני יוצא להרפתקה! בואו לחצר האחורית." כל החיות צעצוע והבובות היו סקרנים

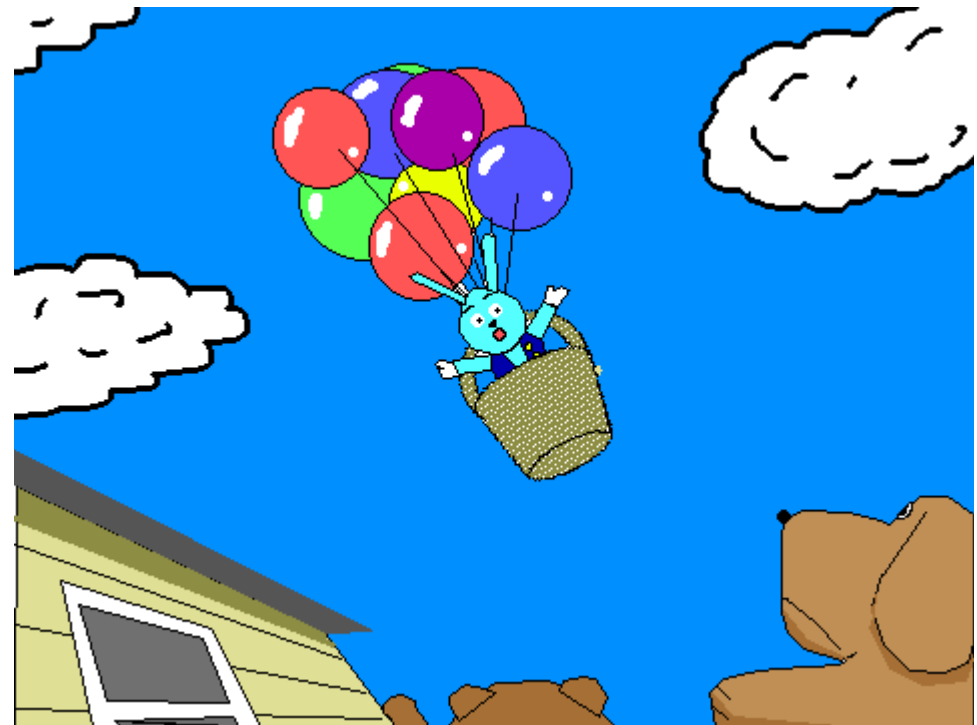
ורצו לראות מה יעשה בוני והם ירדו במדרגות אל החצר האחורית. במרכז החצר הם ראו סל עם בלונים רבים מתעופפים מעליו. הם התאספו כולם סביב כדי לראות טוב יותר. "מאוד יפה, בוני" אמר מוגסי "אבל בשביל מה זה?" "אני יוצא למסע בבלון" אמר בוני "רק אזרוק את שקית המטבעות החוצה ואעוף." הוא זרק את השקית וזו נפלה במכה חזקה על הארץ. הבלונים התחילו להתרומם לאוויר. "זה חכם מאוד, בוני" אמר מוגסי "אבל איך תרד שוב?" "אוי" אמר בוני "שכחתי על זה." משב רוח חזק דחף את הבלונים והם התעופפו באוויר. החיות התחילו לרוץ

אחריהם אך עצרו כשהגיעו לקצה
החצר.

"הצילו! הצילו!" קרא בוני "עזרו לי
לרדת!"

"בוני" נבח מוגסי "תשחרר את
הבלונים."

"אינני יכול" ענה הארנבון הקטן "הם
קשורים חזק מדי."

"אז תחתוך את החוטים!"

"אבל אין לי במה!"

החיות לא יכלו לעשות דבר כדי לעזור
לבוני. תוך רגעים הבלונים נעלמו. בוני

ראה איך הבית מתרחק וחשב האם
אי-פעם יראה אותו שוב, האם יוכל

לראות שוב את חבריו מחדר

המשחקים או לישון במיטה הרכה

שלו. כשהוא לא ראה יותר את הבית

הוא התחיל להביט סביב. הוא עף מעל

גגות של בתים ומעל עצים. הוא יכול

היה לראות נהר עם ברווזים אמיתיים

שוחים בו. מצד שני של הנהר ראה

פסי רכבת ועליהם הקטר שמושך

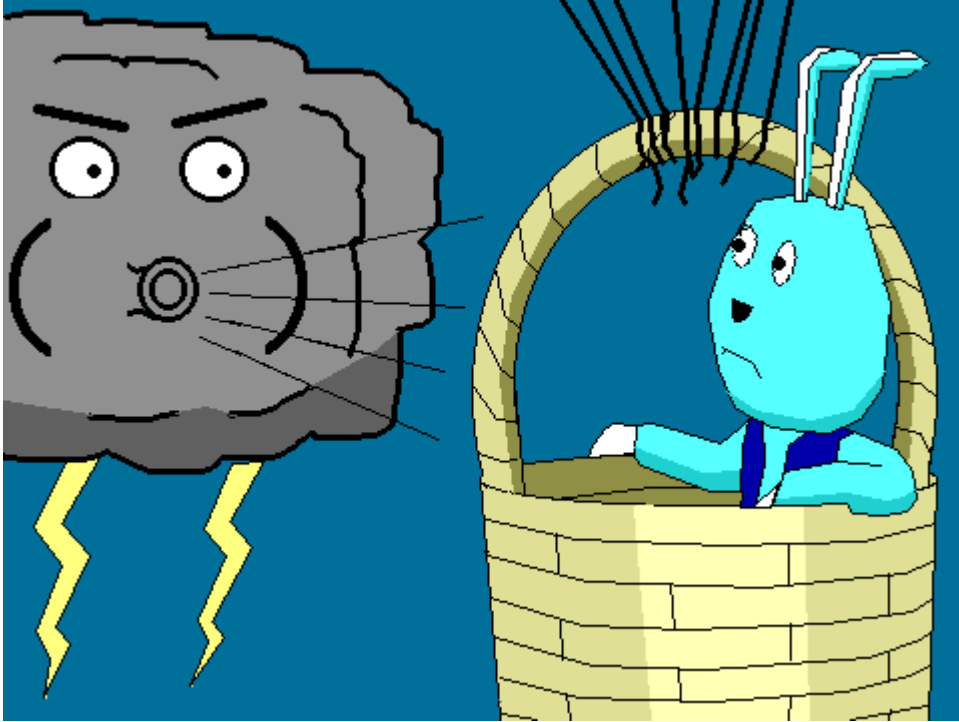
קרנות משא רבים אחריו. ואחרי פסי

הרכבת ראה הר.

"זה לא רע כל כך" אמר לעצמו בוני,

כשהוא מרגיש כבר טוב יותר "ידעתי

פחדן" אמר "עכשיו אני לבד, קר לי

ואני רטוב וזה כלל לא נעים."
בחדר האחורי של הבית עמד הדובון
והביט בחלון. הוא נזכר איך פחד
כשנשאר לבדו וידע שבוני מפחד
עכשיו גם כן. לכן הדובון דאג לו. אבל

שלא אפחד כשאצא להרפתקה. אילו
רק ידעתי מה לעשות כדי שהבלונים
יביאו אותי חזרה הביתה."
אבל אז ראה לפניו ענן שחור, שנראה
מאוד לא-ידידותי. הרוח החזקה
הפנתה את הבלונים לכוון אחר ובוני
הרגיש כבר טיפות גשם על שפמו.
"וי" אמר "מתחיל לרדת גשם! מה יכול
להיות גרוע מזה?"
ואז הוא ראה ברק ורעם חזק נשמע
בסביבה.
"אוי!" קרא "רעמים וברקים! זה נעשה
באמת יותר גרוע."
הוא נשכב בתחתית הסל וניסה
להסתתר בפני הרעמים. הרוח טלטלה
את הבלונים ועם כל טלטול הסל נע
ימינה ושמאלה. בוני הרגיש בחילה.
"הלוואי שלא הייתי אומר שהדוב הוא

אז הוא ראה את הבלונים של בוני.
הרוח של הסערה דחפה אותם חזרה
ונראה שעוד מעט והם יעברו מעל
הבית.

הדובון קרא ליתר החיות "הי, כולם!
הנה בלונים של בוני חוזרים. אני יודע
איך נוכל לעזור לו."

בוני שכב בתחתית הסל כששמע
פתאום שקוראים את שמו. הוא הציץ
מעל דופן הסל וראה את החיות
שעומדות בחצר.

"בוני" נבח מוגסי "תפוס את ידו של
הדובון"

הדובון התיישב במושב של נדנדה,
כשהוא תופס חזק חבל אליו קשור
המושב. מוגסי נתן דחיפה חזקה
לנדנדה והדובון עלה למעלה. עם כל
דחיפה הנדנדה הביאה את הדובון

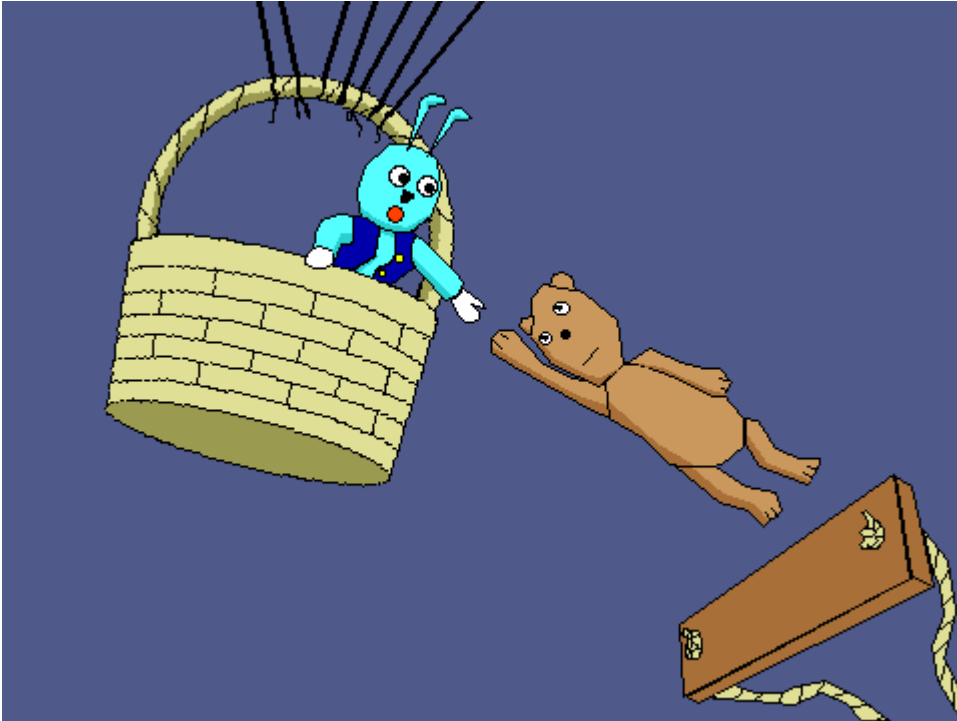
גבוה יותר ויותר. אחרי עוד כמה
דחיפות הדובון הגיע כבר לגובה של
הסל.

"בוני" קרא מוגסי "כשאתה עובר
מעלינו תפוס את ידו של הדוב וקפוץ
מהסל. תתכונן!"

בוני התכופף לקראת הדובון
המתנדנד. הייתה לו רק הזדמנות
אחת לתפוס את כפו של הדובון. אם
לא יצליח, הרוח תסחב אותו הלאה
לפני שמוגסי יוכל לתת דחיפה נוספת.
"זהו זה, בוני" נבח מוגסי "תפוס
אותו!" הכלב הגדול נתן דחיפה חזקה
והנדנדה התרוממה שוב. הדוב הושיט
את כפו. בוני הוציא את שלו ולא
נפגשו!

הבלון עבר מעל הנדנדה. בוני חשב
"וי! מה אעשה עכשיו? כבר לא אראה

ואז שמעו את נביחות של מוגסי
"עשיתם זאת. הבלון יורד!"
ובאמת הבלון אבד גובה במהירות.

כעבור כמה שניות הוא נחת ברכות
בפינת החצר.
"למה הוא ירד?" השתומם הדובון.

את ידידי!"
הנדנדה ירדה והדובון קרא "מוגסי,
דחוף עוד פעם, אבל חזק, חזק!".
הכלב ענה "זה לא יעזור עכשיו! הבלון
עבר ולא תוכל להשיג אותו".
"בקשה, תעשה זאת עוד פעם!" ענה
הדוב.

מוגסי נתן דחיפה נוספת, והנדנדה
התרוממה עם הדובון עליה. כשהיא
הייתה כבר למעלה מעל סל של הבלון
הדובון קפץ. "בוני, תפוס אותי!" קרא.
בוני הוציא את כפו ומשך את הדוב
פנימה לסל הבלון.
"למה עשית זאת?" שאל בוני "עכשיו
נלך שנינו לאבוד."
"זה בסדר בוני" ענה הדובון "לפחות
לא תהיה לבד. תהיה עם ידיד."
"הו, תודה לך דוב" אמר בוני.

הוקל לו, אבל היה מופתע. בוני חשב רגע. "זה המשקל שלך, דוב. הבלון יכול לשאת אחד מאתנו אבל לא את שנינו. כשקפצת לסל המשקל שלך משך את הבלון למטה. הצלת אותי!" כל החיות התאספו סביב לבלון. מוגסי שם פנימה את שקית המטבעות כדי שהוא לא יתרומם שוב ואחר כך אמר "אני חושב שצריך להיכנס הביתה. מתחיל לרדת גשם."

"כן" אמר הפינגווין הכחול "אם נרטב ישימו אותנו למכונת ייבוש כדי לשחות את המים. אני לא אוהב להסתובב שם במכשיר הזה."

כך גם יתר החיות, והן נכנסו מהר לבית. אחר כך פירקו את הבלונים של בוני ושמו את הכל במקום, כדי שאיש לא ירגיש מה קרה.

מאוחר יותר, כשהם ישבו על המיטה הגדולה, בוני הודה שוב לדובון שהציל אותו. "חשבתי שהלכתי לאבוד לתמיד. תודה שקפצת ככה."

"נזכרתי כמה שמפוחד ובודד הרגשתי כשהלכתי לאבוד. לא רציתי שתרגיש כך גם אתה."

"ואני מצטער שקראתי לך פחדן" אמר בוני "בשבילי אתה עכשיו **דובון אמיץ**."